

## ***Ígehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. december 25-én.***

**Kezdő ének:** 182. dicséret 1. verse

**Főének:** 315. dicséret mind a 7 verse

**Ígehirdetés előtti ének:** 323. dicséret 4. verse

**Textus:** Lukács evangéliuma 2. rész 10-11. verse „Az angyal pedig ezt mondta a pásztoroknak: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

### ***Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!***

A felolvasott bibliai mondat rendkívül jól ismert, talán mondhatom, hogy unalomig ismételt. Amikor pedig ilyet hallunk, akkor önkéntelenül becsukódik a lelkünk előtte. Ezt már ismerem. Ez nekem semmi újat nem mondhat. Tudok róla mindent, amit csak tudni lehet. Az idősebbek hallhattak róla 20-30 prédikációt. Szinte kívülről tudjuk, hogy mi van benne. Úgy gondoljuk, hogy igazából újat nem hallhatunk. Mégis hadd tegyem fel a kérdést, hogy minden egyes szava beleépült az életünkbe? Tökéletesen megvalósítottuk az angyalok karácsonyi üzenetét? Nincsen semmi félelmünk? Ott van bennünk a teljes öröm? Ismerjük pontosan az Üdvözítőt, Jézus Krisztust? Hiszen mindaddig, amíg ezekre nem válaszolunk egyértelmű igennel, addig még ebből a jól ismert történetből is van mit tanulnunk. Én úgy gondolom, hogy van még hiányosságom mind a 3 téren. Isten üzenetét meghallottam ebből a rutinosnak tűnő karácsonyi üzenetből is.

Mostani együtt gondolkodásunkban egyetlen szó kerül a középpontba, mégpedig az öröm. Az, ami talán a legjobban hiányzik az életünkből. Félelemből van elég, arról nem kell különösebben beszélnünk. Az öröm azonban mintha teljes hiánycikk lenne a hétköznapijainkban. Minden túlzás nélkül állíthatom, hogy örömtelenek vagyunk. Alig találjuk meg a jót az életünkben. Ahogyan nemrégén mondta nekem valaki, hogy „a jót könnyű megszokni”. Ha pedig ez így van, akkor az újabb és újabb jót is könnyű megszokni, és soha nem marad semmi, ami a tartós öröme okot adna, hiszen mindig új öröm forrásra van szükség.

A mi korunk pontosan erről szól. Újabb és újabb örömforrásokat keresünk. Ezt mutatja az úgynevezett fogyasztói társadalom, amikor mindig a legújabb dologra vágyunk. Mint a kisgyerek, aki ott tartja kezében a régen vágyott ajándékot és nem annak örül, hanem azon gondolkodik, hogy mi lehet a következő ajándék. Így pedig még a lehető legrövidebb távú örömet sem fogjuk érezni. Csak futunk valami érzés után, ami soha nem volt a mienk.

Azt hiszem, hogy így mindenki számára érthető, hogy miért szeretném, ha az örömről gondolkodnánk. Mert azt csak ritkán érezzük az életünkben. Pedig az angyalok mondatában egyértelműen ez a középpont. Jó hírt hoztak a pásztoroknak, ami nem más, mint az öröm. Ez az öröm pedig nagy és az egész népé lesz.

Miközben pedig halljuk ezt az egészen jól ismert szót, ott bujkál bennünk egy kérdés. Mi is valójában az öröm? Mi az, amiről Jézus születésekor az angyalok beszéltek? Ha sokféle elképzelésünk is van, egyvalamit egészen biztosan állíthatok. Az öröm jó érzés. Olyan, amibe nem vegyül semmi rossz. Ha megjelenik a hiányérzet, ha arra gondolok, hogy persze mindez szép és jó, de nem elég, akkor nincsen bennem öröm. Olyan tiszta érzésről beszélünk, ami megváltoztathatja minden napunkat és megváltoztathatja az ünnepeinket is.

Ezt érezzük akkor, amikor gyermekünk, unokánk, dédunokánk születik. Ezt érezzük akkor, amikor az utánunk jövő generációk fejlődnek és büszkeséggel vegyes öröm van bennünk. Ezt érezzük, amikor elértünk valamit, amire már nagyon régóta vágytunk. Örülünk, amikor felfedezhettünk valamit, vagy ismét rátaláltunk valamire. Így válhatnak örömmé az ismét helyreálló kapcsolatok, így örülhetünk még a legapróbb dolgoknak is, egy különös színű virágnak, vagy Isten teremtmése bármilyen szépségének. Sőt, örülhetünk a munkánk eredményének, a jól sikerült szántásnak, vetésnek, aratásnak, a szépen rendbe tett udvar, kert látványának. Öröm lehet bennünk, amikor jól sikerül egy dolgozat, vagy verseny, amire készültünk. Isten úgy alkotta meg az embert, hogy felfedezze azt, ami mögött ott van valakinek a munkája, és örüljön annak.

Ha valahol nagyon komoly munka húzódott meg a háttérben, az pontosan Jézus földre érkezése volt. A hatalmas Istennek egy csecsemőben kellett a földre érkeznie. A Mindenhatónak vállalnia kellett, hogy embereknek legyen hatalma fölött. Vajon ki lenne az, aki önként lemond mindenéről, vállalva a saját szenvedését, nyomorúságát, kiszolgáltatottságát, csak azért, hogy a többieknek jó legyen? Sőt, feltehetem úgy is a kérdést, hogy ki az, aki látszólag lemond a saját örömről, hogy másoknak örömet ajándékozzon, hogy aztán másokkal együtt örülve találja meg a saját örömét?

Pár nappal ezelőtt egy karácsonyi történetet hallottam. Volt valahol a hegyek között egy kicsi falu. Abban élt egy favágó. Karácsony előtt egy nappal jó korán elment a mérnök irodájába a fejszéjével együtt, hogy a falu számára az erdőből kivágja a karácsonyfákat. Igen ám, de az erdőgazdaság csak 3 fa kivágását engedélyezte. Egyet az iskolának, hogy a gyerekek karácsonyi ünnepségén legyen, egyet a mérnöknek, egyet meg a favágónak rendeltek. Ez a favágó nagyon kellemetlenül érezte magát. Elment az erdőbe, kivágta a 3 fát, az egyiket odaadta a mérnöknek, a másikat bevitte az iskolába, a harmadikkal pedig elindult hazafelé. Amikor a kis fával a vállán ment a faluban, addigra minden háznál tudták, hogy idén senkinek nem lesz fája. Sóvárogva nézték a favágó vállán lévő fát. A favágó azonban nem állta meg, hogy minden háznál ne vágjon le egy-egy ágat, hogy legalább ennyi jusson minden házba. Amikor az utolsó előtti házhoz ért, már csak a csúcsa maradt meg a fának. Onnan is kijött a gazdasszony, a favágó pedig kettészakította a fa csúcsát, hogy jusson még ennek a családnak is. Saját házukba belépve, az egyik kezében a fejsze, a másikban ez a szétszakított fenyőfa ágacska volt. Felesége furcsán nézett rá, majd megkérdezte: hát hogyan tudta ezzel a nagy fejszéjével ezt a kis fácskát kivágni? Ügyesen. Felelte a favágó mosolyogva. Ma én voltam a karácsony, engem jelölt ki az Úr.

Öröm az, ami mögött ott van valakinek a munkája, a lemondása, az odafigyelése. Ezért öröm karácsony. Sőt, ezért nagy öröm. Hiszen annál nagyobb lemondást, mint amit Isten véghezvitt, annál nagyobbat senki nem tud tenni. Ezért mondhatták az angyalok: Íme, hirdetek nektek nagy örömet.

Ez az öröm pedig az egész nép öröme. Mondhatom nyugodtan, hogy mindenkié. Nem csak azoké, akik ma itt vagyunk a templomban, hanem azoké is, akik már idősebbek, elesettek, betegek, kórházban vannak, akik szeretnének itt lenni, de nem tudnak. Az övék is ez az öröm. Sőt, azoké is, akik talán még nem jöttek rá, hogy miről szól a karácsony. Akik hallják ugyan az ádventi, a karácsonyi műsorokban, hogy mi történt annak idején Betlehemben, de még nem értették meg, nem érezték át az üzenetet. Karácsony öröme mindenkié. Hiszen ez független az élethelyzetünktől, ez független attól, hogy hány évesek vagyunk, hogy mi vesz körül minket, hogy mi az, ami az ünnepek alatt az asztalra került, vagy mi az, amit továbbadtunk. Ez az öröm, az egész nép öröme. Pontosan azért, mert ezt mi is úgy kaptuk.

Talán most már jobban értjük, hogy miről beszéltek itt az angyalok. Olyan érzésről, amit úgy kaptunk, ami magunktól nem lehet a mienk. Nem tudunk örömet generálni magunkban. Nem tudjuk elérni, hogy bennünk legyen. Szükségünk van a forrásra, szükségünk van arra, hogy rácsatlakozzunk Isten csodáira.

Hogyan folytatódott aztán az angyalok köszöntése? Üdvöztető született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez az öröm, vagyis a Megváltó, Jézus Krisztus. Az örömünk forrása is csak Ő lehet. Nem kell nekünk semmilyen tárgy, vagy eszköz, nem kell semmilyen újdonság, hiszen most már több, mint két évezred távolságból is ugyanaz az esemény jelent örömet. Megszületett a Megváltó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.

Az örömünknek ma is lehet forrása. Itt a karácsonyi ünneplésben, amikor részt veszünk az istentiszteleten, amikor úrvacsorát veszünk, ami a hálaadás alkalma; amikor az ünnepi asztalt körülüljük, amikor beszélgetünk és találkozunk, akkor mindezek háttérében ott van az igazi öröm, aki Betlehemben született meg, aki most is itt ünnepel velünk, aki adja áldását és békességét.

Szeretett Testvéreim, Karácsonyt Ünneplő Gyülekezet! Van egy jó hírem erre a mai napra. Nem elrejtett az öröm, hanem elérhető. Nem olyan, ami csak a kiváltságosoké, hanem olyan, ami mindenkié. Sőt olyan ez az öröm, aki itt van velünk, hogy együtt ünnepeljen a mi karácsonyunkban. „Úgy-e, sose volt még karácsony? | Követei a messze mennynek | először hoznak hósín szárnyon | fényességes, nagy örömet! | És titkos útján Betlehemnek | a pásztorok először mennek | a hírre, hogy egy kicsiny Gyermekek | fekszik jászlon barmok között. | Földünk felett először száll ma | ujjongó angyali hozsánna! | S ragyogó-arcú kisgyerek: | a pásztorokkal Betlehemben, | hova sietve hívtak engem, | én is először térdelek. | Kis imádságom félve mondom. | Csudálkozom a csudadolgon, | a jászlon és a Gyermeken... | ezen a koldús-királyságon, | éig ujjongó éneken. | Először! Soha nem hallottam! | Nem megszokottan és kopottan. | Először hoztak lépteim | erre a boldog hódolásra. | S a századok s az éveim | szertefoszlottak, ködbevesztek. | Először! Hisz ma született meg! | Ma született meg! Énnem! | Angyalokéval együtt ujjong | új örömmondó éneken. | Hozsánna! Ámen. Így legyen!” (Túrmezei Erzsébet: Először!)

*Ámen!*

**Záró ének:** 327. dicséret mind a 4 verse